

Învățați și de la predecesori, căci aceasta este cea mai bună învățătură! (Xenofon)

Ziua Eroilor

Primul număr al revistei școlii noastre îl dedicăm eroilor căzuți la datorie în războaiele de eliberare și reîntregire a țării. În fiecare an, de Înălțarea Domnului îi comemorăm și pe cei care s-au jertfit pentru libertatea și demnitatea noastră. Anul acesta, Înălțarea Domnului și Ziua Eroilor sunt pe 9 iunie. Elevii școlii noastre au fost reporteri adevărați, luând interviu bunicilor și străbunicilor lor. Rezultatul strădaniei lor îl veți vedea în paginile următoare.

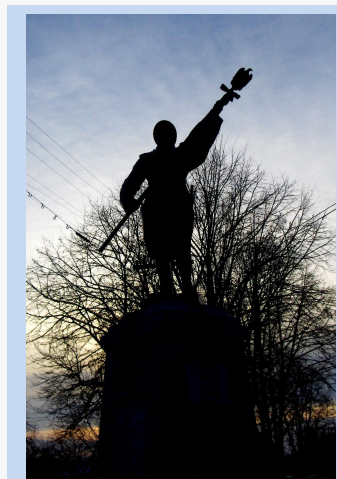

Foto: Monument dedicat eroilor neamului în Comuna Clinceni, Județul Ilfov.

Citate despre eroism

- Eroismul e arta de a sluji neamul prin sacrificarea ta (Nichifor Crainic)
- Eroism înseamnă să-ți dai viața pentru ceva pentru care doreai să trăiești. (definiție aforistică de Zlatko Stipančić Aurel din *Aforismul croat contemporan*)
- Erou este acela care și-a dăruit viața unui lucru mai important ca el însuși. (Joseph Campbell)
- La temelia Patriei stau mormintele strămoșilor și ale eroilor țării tale. (Ion Diordiev în *Pâinea mea caldă*)

EROUL STANCIU GHEORGHE DIN MERENI, TELEORMAN

În anul 1944, unchiul bunicii mele, Stanciu Gheorghe din Comuna Mereni, județul Teleorman, a fost trimis să lupte pe front, în al Doilea Război Mondial. El a început pe 1 septembrie 1939 și s-a terminat pe 2 septembrie 1945. După câteva luni de luptă, mama lui a primit înștiințare de la primărie că a murit în primul rând de luptă pe front. În centrul comunei s-a ridicat un monument istoric în cinstea eroilor care au căzut pe front. Autoare: Trânca Ana-Maria, clasa a IV-a C

EROUL DIN INIMA MEA

Străbunicul meu a participat la al Doilea Război Mondial. El a fost un om cinstit și citea oamenii de când îi vedea. Pe vremea războiului, străbunica a stat ascunsă în pădure... L-a lovit o bombă și tot pământul a sărit peste el. Noroc că a ținut o mână în sus, iar așa a reușit să dea pământul la o parte. Toți din sat au crezut că asta a fost... Dar s-a rugat lui Dumnezeu și l-a ajutat. Deși nu l-am cunoscut personal, el va rămâne un erou în inima mea. Întodeauna.

Autoare: Ilie Ionela Ana-Maria, clasa a IV-a A

COPILĂRIE TRISTĂ PENTRU COPILĂRIE FERICITĂ

Totdeauna mi-a plăcut să stau de vorbă cu bunicii. Când îmi povesteau despre copilăria lor, îmi doream uneori să fi trăit aievea și eu în acele vremuri, alteori nu, după cum povestirile lor erau pline de bucurie, alteori de tristețe.

Bunicii îmi povesteau că bucuria copilăriei lor însemna liniștea din casă așternută odată cu rugăciunea la masă sau la culcare, cu lucrul de mână la lumina lămpii cu gaz, cu doinele și cântecele de leagăn cântate în glas duios și dulce. Bucuria însemna pe vremea lor și munca la câmp, de dimineață când concertul păsărilor spargea orizontul spre a se ivi soarele, apoi masa la iarbă verde și joaca nesfârșită în zilele care parcă erau mult mai mari ca acum.

Vremea copilăriei bunicilor însemna uneori și tristețe. Bunica din partea tatălui îmi povestea că, atunci când erau copii și era vreme de război, se ascundeau cu toții în pădure din cauza venirii armatelor străine. Frica era mare și ei stăteau izolați, fără mâncare, fără apă, fără haine groase, fără păături călduroase care să miroasă a lână oilor din bățatură, fără animalele dragi și fără multe din lucrurile pe care noi acum le avem atât de ușor la îndemână.

M-a impresionat când bunica mi-a povestit că peste ei, când se jucau, mai apărea câte un neamț și se speriau, dar dacă neamțul avea și el copii acasă era milos și le întindea câte o bomboană.

Străbunicul pe care nu l-am cunoscut, după cum povestea bunica din partea mamei a fost împușcat pe front în menisc și a fost dat dispărut. Străbunica s-a rugat la Dumnezeu să nu fie o veste adevărată. Ea nu a crezut că este mort și a avut dreptate. Străbunicul trăia, numai că, înainte de luptă dăduse actele lui altui soldat gândind că acesta va ajunge acasă. Soldatul acela a fost omorât și de aici a fost confuzia. Numele străbunicului meu era Crețu Anton.

Toți copiii de astăzi ar trebui să afle cum trăiau copiii pe vremuri.

Toți copiii de astăzi ar trebui să afle cum trăiesc copiii în alte părți ale lumii. Unii copii au și astăzi copilărie tristă, alții au copilărie fericită.

Toți copiii de astăzi ar trebui să asculte poveștile bunicilor lor. Acestea înseamnă firul împletit al generațiilor, firul pe care noi îl împletim în continuare și-l vor împleti și copiii noștri.

Mă bucur că am o copilărie fericită într-o Românie ferită de războaie!

AMINTIRI DIN RĂZBOI

În Primul Război Mondial, străbunicului meu i-au murit părinții și au rămas cinci copii orfani. Pentru că sora cea mare nu a putut să-i crească pe frații ei mai mici, i-a vândut unor oameni care nu aveau copii.

Străbunicul a nimerit la o familie care avea multe animale. Îl trimiteau pe câmp să aibă grija de ele.

Într-o zi, pe când era singur lângă pădure, hoții de cai l-au furat, iar animalele au rămas singure.

Când s-a făcut mare, străbunicul a reușit să scape de hoți, dar și-a găsit părinții adoptivi morți. S-a înrolat în armată în al Doilea Război Mondial și a plecat pe front. A început războiul cu nemții și cu rușii, iar străbunicul a fost capturat de ruși și dus în lagăr. Într-o noapte, românii au bombardat lagărul. Străbunicul meu a dezbrăcat un rus mort și s-a îmbrăcat cu uniforma lui, și a venit călare din Rusia până în România. S-a apropiat de garnizoana unde erau ostașii lui. A pus o batista albă într-un băț și o flutura pentru a spune că se predă (aceasta pentru că era îmbrăcat în haine rusești).

Un soldat a spus:

- Se apropie un rus de unitatea noastră și se predă!

A fost lăsat să se apropie. Soldații l-au recunoscut, pentru că era caporalul lor, și au început să plângă.

Mai târziu, au luptat din nou pe front și o bombă a explodat lângă el, luându-i pulpa de la picior. Când al Doilea Război Mondial s-a încheiat în 1945, România fiind învingătoare, străbunicul meu era invalid de război.

Pe străbunicul meu îl chema Caporalul Cicoare.

Autoare: Gheorghe Alexandra Maria, clasa a IV-a C

UN EROU MAI RECENT

Bunicul meu se numește Popescu Nicolae. El a fost cadru militar - maistru -, iar acum este pensionar.

De mic copil și-a dorit să ajungă în armată. După ce a absolvit școala, el a mers la Sibiu și s-a înscris la școala militară.

Aici, el a învățat să fie ordonat și respectuos.

În decembrie 1989, bunicul meu a participat la Revoluție. El îmi povestește despre evenimentele petrecute atunci.

Sunt foarte mândră de bunicul meu!

Autoare: Badea Elena, Clasa a II-a B

COLECTIV REDACȚIONAL

Director: Prof. Staicu Ionelia

Director adj: Prof. Găgiu Mariana

Tehnoredactor: Prof. Drossu Florina

Contribuții: Prof. Înv. Primar Oprea Mihaela

